

Privirea trista a lui Rafa!

Scris de Valentin Sorescu

Marti, 23 Aprilie 2013 21:27 - Ultima actualizare Marti, 23 Aprilie 2013 21:33

A fost o finala la care ne-am uitat cu inima stransa. Genul acela de finala in care parca jucatorii, zgura, chiar si fileul jucau in fata privirii, un dans nebun, inregistrat de o retina care parca era incapatanata sa nu poata percepe ceea ce se petrece in fata ei.

E final de joc...Rafa e trist. Se uita absent, cu privirea parca atintita in gol la tabela care spune clar, fara echivoc, ca a pierdut pentru prima data o finala la Monte Carlo. Aici, unde de 8 ani era stapanul zgurii de la Monaco. Incontestabil, o mare surpriza. Fericirea si zambetul sunt departe de el acum, mai exact de partea cealalta a fileului, acolo unde sarbul Novak Djokovic isi simte revansa atat de dulce dupa finalele pierdute in 2009 si 2012.

Spaniolul incearca sa isi aduca aminte momentele cruciale ale acestui joc, acum..cand festivitatea de premiere se pregateste sa inceapa. Nici nu mai are rost sa faca un efort de memorie. Mingile parca revin obsesiv in minte, de parca le-ar fi jucat acum doua secunde.

De fapt, primul set parca nici nu ar fi existat. Parca ar fi trecut atat de repede. Ca o boare, ca o adiere de vant a frumoasei Mediterana, care se vede atat de maiestuos in spatele unei arene celebre a tenisului european. Noroc ca a scapat de o mare umilinta, un 0-6 intr-un turneu pe care el insusi aproape ca il inventase, de 8 ani incoace.

Dar lupta trebuia sa continue. Niciodata Rafa nu a renuntat. Nici macar atunci..o, cat de mult a

Privirea trista a lui Rafa!

Scris de Valentin Sorescu

Marti, 23 Aprilie 2013 21:27 - Ultima actualizare Marti, 23 Aprilie 2013 21:33

trecut, de la finala aceea cu Roger, prietenul sau, la Wimbledon, o finala de o mie de ori pierduta, de o mie de ori castigata parca, pana la urma ratata la mustata. Ultima pierduta de altfel, inainte de cel mai frumos meci de tenis al tuturor timpurilor, prima finala castigata de Rafa pe iarba londoneza.

Si setul 2 a fost echilibrat. S-a mers cap-cap un timp. A fost 4-2 pentru Nadal, dar repede Nole a intors, 5-4. Dar Rafa a mai facut un efort de vointa, ducand scorul la 6-5, desi gemetele care se auzeau la lovirea rachetei semanau deja cu icnete de durere. Icnete care ne faceau sa ne uitam mai des la bandajul strans infasurat in jurul genunchiului stang.

De la 6-5 totusi s-a sfarsit insa. 6-5 si serviciul chiar pentru Rafa. Un singur punct scos apoi. Break la zero si 1-7 in tiebreak. Nole urla de fericire si intinde bratele de parca ar vrea sa imbratiseze toata arena, intr-un efort colectiv nemaivazut.

Rafa deschide ochii din nou. E invitat sa vina sa isi ia cupa pentru locul 2. Zambeste. Pana la urma nu are ce face. Meciurile mari au reinceput. Decat un sezon intreg privit la televizor, mai bine vechile rivalitati reluate. Mai bine finale jucate, unele pierdute, altele castigate. Genunchiul trebuie sa se reobisnuiasca. Pana la Roland Garros nu mai e mult. Acolo este un alt teritoriu al sau. Acolo nimeni nu trebuie sa triumfe. Acolo din nou trebuie sa isi apere onoarea.

Festivitatea a trecut si ea. Tot ca o pala de vant care deranjeaza o coafura rebela a unei frumoase de la Monte Carlo. De maine, lupta iarasi incepe. Rafa nu se preda. Nole nu se va preda, e doar sarb. Ocupati-va locurile in loja...

DAN ALEXANDRU